MĚSTO MEČŮ

HOST

ROBERT JACKSON BENNETT

MĚSTO MEČŮ

ROBERT JACKSON BENNETT

MĚSTO MEČŮ

BRNO 2017

ROBERT JACKSON BENNETT

Copyright © 2016 by Robert Jackson Bennett
Translation © Milan Pohl, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-042-4 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-043-1 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-044-8 (Formát MobiPocket)

Siru Terrymu, jehož slova se mi vepsala do srdce,
a Naně, která byla nevyčerpatelným zřídlem knih

Řekl jim:

„Život je smrt a smrt je život.

Prolít krev znamená uzřít tuto nejsvětější přeměnu, vetkanou do prediva světa,

proudění života, jenž se s křikem obrací v popel a prach.

Vám, kteří vedete Její války a stáváte se Jejími meči,

vám udělí rozhřešení a jmenuje vás nejsvětějšími ze všech svatých.

A budete s Ní navždy pobývat ve Městě mečů.“

A potom zpíval:

„Přejděte po vodách, synové a dcery,

k nejbělejším břehům a tichým poutníkům.

Ve Voortyině stínu čeká

na vás dlouhá temnota.“

— ÚRYVEK Z KNIHY „O VELIKÉ MATCE VOORTYI NA ZUBECH SVĚTA“, CCA 556

DEJ TOMU SMYSL

Zhruba po pěti kilometrech chůze do kopce Pitry Suturashni usoudí, že javratské slunce by nepopsal jako „teplé a uklidňující“, jak ho cestovní kanceláře nazývají ve všech svých prospektech. Zdejší vánky by nevylíčil jako „chladivé polaskání na krku“. A pralesy by už vůbec neoznačil za „vonné a exotické“. Když si Pitry asi po dvacáté otře čelo, ačkoli je to úplně zbytečné, dojde k závěru, že slunce by popsal spíš jako „pekelnou výheň“, vánky jako „naprosto neexistující“ a pralesy jako „plné živočichů

se strašnou spoustou zubů a obrovskou touhou zabořit je do lidského těla“.

Když spatří malou hospůdku na vršku kopce, téměř vykřikne úlevou. Nadhodí si brašnu na zádech a klopýtá k chatrné budově. Ani ho nepřekvapí, že je skoro prázdná — tedy až na majitele a dva jeho přátele. Na ostrově Javratu, sloužícím jako prázdninové letovisko, plyne život tiše a pomalu.

Pitry je poprosí o sklenici vody a majitel mu beze spěchu, ale zato s viditelným pohrdáním vyhoví. Pitry mu dá pár drekelů, čímž si u hospodského z nějakého záhadného důvodu vyslouží ještě větší pohrdání.

„Říkal jsem si,“ promluví Pitry, „jestli byste mi nemohli pomoct.“

„Už jsem vám pomohl,“ prohlásí hospodský a ukáže na sklenici.

„Ano, pomohl, a já vám za to děkuju. Ale snažím se někoho najít. Jednu známou.“

Hospodský a jeho dva druhové mladíka pozorují s kamennými, nečitelnými tvářemi.

„Hledám svou tetu,“ pokračuje Pitry. „Přestěhovala se sem po nehodě v Ghaladeshi a já jí nesu odškodné. Nějakou dobu trvalo, než se to podařilo vyřešit.“

Jeden z přátel hospodského — mladý muž s impozantním srostlým obočím — střelí pohledem po Pitryho brašně. „Vy sem nesete peníze?“

„No, ech, to vlastně ne,“ řekne Pitry a horečně se pokouší vymyslet, jak svou improvizovanou krycí historku vylepšit. *Shara mě naučila tolik věcí*, pomyslí si. *Tak proč mě nikdy nenaučila lhát?* „Jenom číslo účtu a pokyny, jak se k tomu odškodnému dostat.“

„Takže *způsob*, jak peníze získat,“ prohlásí druhý kamarád. Jeho ústa se ztrácejí v houštinách neudržovaných vousů.

„No, takže moje *teta*,“ řekne Pitry, „je asi takhle vysoká —“ zvedne ruku, „— je jí asi padesát a je velmi… jak to jenom říct… robustní.“

„Tlustá?“ nadhodí hospodský.

„Ne, ne! Ne, ne, ne, to vůbec ne. Ona je —“ ohne ruku v lokti a naznačí mohutný biceps, který v jeho případě chybí, „— robustní. Ech, a má jenom jednu ruku.“

„*Ahááá*,“ protáhnou všichni tři a podívají se po sobě, jako by říkali: *Jo tahle.*

„Předpokládám, že ji znáte,“ poznamená Pitry.

Nálada těch tří natolik potemní, až je vzduch téměř neprůhledný.

„Vyrozuměl jsem, že si tady možná pořídila nějakou nemovitost,“ dodá Pitry.

„Koupila chatu na pláži na druhý straně kopce,“ ucedí hospodský.

„Tak to je pěkné,“ řekne Pitry.

„A teď nám zakazuje lovit na jejím pozemku,“ utrousí vousáč.

„Tak to je smutné,“ řekne Pitry.

„Zakazuje nám hledat na útesech raččí vajíčka. Zakazuje nám střílet divočáky. Chová se, jako by jí to tam patřilo.“

„Ale ono to tak trochu zní, že jí to tam opravdu patří,“ podotkne Pitry. „Pokud to tam koupila.“

„To je vedlejší,“ řekne vousáč. „Než byl ten pozemek její, patřil mýmu strejdovi Rameshovi.“

„No, já… já si s ní o tom promluvím,“ slíbí Pitry. „Myslím, že hned teď. Neprodleně. Říkal jste, že bydlí na druhé straně kopce, ech, takže někde tam…?“ Ukáže západním směrem. Chlapi sice nepřikývnou, ale on v jejich mrzutosti postřehne záblesk čehosi, co mu napoví, že má pravdu.

„Děkuji vám,“ řekne Pitry. „Ještě jednou děkuji.“ Pozadu se šourá z hospody a nervózně se při tom usmívá. Chlapi ho pořád propalují očima, ale všimne si, že ten se srostlým obočím civí na jeho brašnu. „Dě-děkuji,“ zamumlá a vyklouzne ze dveří.

Pitry lituje, že si nenechal „druhou stranu kopce“ popsat přesněji. Ubírá se po klikatých stezkách a má čím dál silnější pocit, že tenhle kopec mu ukazuje další a další strany a žádná z nich nenese žádnou stopu civilizace.

Konečně uslyší tlumené burácení oceánu a zahlédne malou rozpadající se bílou chatu usazenou u skal na kraji pláže. „Konečně,“ vydechne a rozeběhne se k ní.

Les ho zatlačuje čím dál níž a Pitry najednou kráčí po úzké stezce s lesem tyčícím se nad jeho levým ramenem a nepravidelným, hrůzu nahánějícím srázem napravo. Několik metrů spěchá po cestě, až najednou přes hučení vln něco zaslechne: zašustění v lese.

Asi dvacet metrů před ním vyjde z lesa na cestu muž se srostlým obočím, kterého viděl v hospodě. V ruce má vidle a míří jimi přímo na Pitryho.

„Ach, ech… Rád vás zase vidím,“ řekne Pitry.

Za ním se ozve další zašustění. Pitry se otočí a zjistí, že z lesa dvacet metrů za ním vyšel na cestu muž s vousiskem a v rukou třímá sekeru.

„Ach… takže,“ řekne Pitry. Pohlédne do strže po své pravici, zakončené velice rozhněvanou mořskou hladinou. „Takže. Zase jsme se všichni sešli. Ehm.“

„Peníze,“ řekne srostlé obočí.

„Co prosím?“

„*Peníze!*“ štěkne srostlé obočí. „Dej nám ty peníze!“

„Jasně.“ Pitry přikývne, vytáhne šrajtofli a vyndá z ní asi sedmdesát drekelů. „Jasně. Vím, jak to chodí. T-tady máte.“ Podá mu hrst peněz.

„Ne!“ řekne srostlé obočí.

„Ne?“

„Ne! Dej nám *pořádný* peníze!“

„Tašku,“ řekne vousáč. „Tu tašku!“

„Dej nám tu tašku!“

„Dej nám tu tašku s penězma!“ křičí vousáč.

Pitry mezi nimi přeskakuje očima. Připadá mu, jako by byl v nějaké komoře, kterou se rozléhá ozvěna. „A-a-ale já žádné peníze nemám,“ řekne a usmívá se jako blázen. „Hele! Hele!“ Třesoucíma rukama ji otevře a ukáže jim, že je plná složek s papíry.

„Ale víš, jak je *sehnat*,“ prohlásí srostlé obočí.

„Vážně?“

„Máš účet v bance,“ řekne srostlé obočí. „Máš číslo účtu. Ten účet je plnej peněz.“

„Plnej peněz!“ řve vousáč.

Pitry začíná hluboce litovat chatrné krycí historky, kterou si za pochodu vymyslel. „No… vy… já ne… já nevím…“

„*Víš*, jak —“

Ale v tu chvíli muž se srostlým obočím zmlkne a místo dalších slov vydá velice tenký zvuk, ze kterého Pitrymu zazvoní v uších — zvuk tak zvláštní, až si Pitry říká, jestli by to nemohlo být nějaké ptačí volání.

„Co jestli vím?“ ptá se Pitry.

Srostlé obočí se skácí na zem, pořád vydává ten podivný zvuk, a Pitry si všimne, že hned nad kolenem mu červeně svítí něco, co tam předtím rozhodně nebylo: špička šipky. Potom se muž převalí a Pitry uvidí zbytek šipky, který mu trčí zezadu z nohy.

Deset nebo patnáct kroků za sténajícím mužem stojí na cestě žena. Pitry vidí, jak se na něj přes mířidla obrovitánského šipkometu mířícího přímo na jeho hruď dívá tmavé přimhouřené oko. Její vlasy jsou tmavě šedé, na skráních stříbrné, a tmavá zjizvená ramena se jí lesknou na slunci. Ruka, která podpírá šipkomet — levačka — je do poloviny předloktí umělá, vyrobená z tmavého dubového dřeva.

„Pitry,“ řekne. „Lehni si sakra na zem.“

„Jasně, jasně,“ souhlasí honem Pitry, shýbne se a zalehne na cestu.

„To bolí!“ křičí muž se srostlým obočím. „U moří, to bolí!“

„Bolest je ve skutečnosti dobré znamení,“ řekne žena. „Znamená, že máš pořád ještě mozek, kterým ji můžeš vnímat. Buď rád, žes nedopadl hůř, Ranjesho.“

Srostlé obočí místo odpovědi zase zavřeští. Vousáč už se celý leskne potem. Zahledí se na ženu, pak na Pitryho a potom zalétne očima k lesu po své levici.

„Ne,“ řekne žena. „Zahoď tu sekeru, Gurudasi.“

Sekera s bouchnutím dopadne na zem. Žena popojde o pár kroků vpřed a špička střely v šipkometu se nevychýlí snad ani o centimetr. „Ocitli jsme se v prekérní situaci, co, Gurudasi?“ pronese. „Řekla jsem vám dvěma, že jestli vás ještě někdy nachytám na svém pozemku, vystavím značnou část vašich vnitřností čerstvému mořskému vzduchu. A strašně nerada porušuju sliby. Na tom přece stojí celá civilizovaná společnost, ne? Na slibech.“

„Já… já…“ vypraví ze sebe vousáč.

„Ale taky jsem slyšela,“ pokračuje žena a udělá další krok vpřed, „že ty a tvůj přítelíček, Gurudasi, jste sem dřív lákali turisty, pak jste je okrádali a nechávali jste jim jenom holý zadky. Protože máš o majetku takovouhle volnou představu, vůbec mě nepřekvapuje, že jsi v tom chtěl pokračovat na pozemku, který je teď můj. Ale mně se prostě nechce tyhle lumpárny tolerovat. Takže. Vážně tě musím propíchnout několikacentimetrovou šipkou, Gurudasi? Pochopíš pak konečně, co se ti snažím říct?“

Vousáč na ni jenom zírá.

„Na něco jsem se tě ptala, krucinál,“ vyštěkne žena. „Kam tě mám střelit, abych ti rozvázala jazyk, synku?“

„N-ne!“ vyhrkne vousáč. „Ne, já… já nechci, abyste mě střelila.“

„No, tak to si za tím jdeš po dost zvláštní cestě,“ řekne žena. „Protože jakmile vkročíš na můj pozemek, nejspíš se stane pravý opak.“

Chvíli je ticho. Muž se srostlým obočím zase zakňučí.

„Pitry," řekne žena.

„Ano?" ozve se Pitry. Pořád leží na cestě tváří k zemi, takže tím jediným slovem zvíří spoustu prachu.

„Myslíš, že by ses mohl zvednout a překročit toho pitomce, který mi zakrvácel cestu?"

Pitry se postaví a opráší si oblečení. Opatrně překročí muže se srostlým obočím a ještě předtím zašeptá: „Pardon."

„Gurudasi?" křikne žena.

„A-ano?" řekne vousáč.

„Můžeš sem laskavě jít, posbírat si svýho kamarádíčka a odtáhnout tu jeho hloupou prdel zpátky do zaprděný hospody tvýho bráchy?"

Vousáč se nad tím zamyslí. „Ano."

„Dobře. Tak to udělej. Okamžitě. A jestli někoho z vás ještě někdy uvidím, už k vám nebudu tak velkorysá."

Vousáč pomalu kráčí po cestě — dává si při tom dobrý pozor, aby jeho ruce byly pořád vidět — a pomůže svému příteli na nohy. Společně se belhají zpátky po cestě, ale muž se srostlým obočím se po pouhých padesáti metrech ohlédne a zařve: „Táhni do hajzlu, Mulagheshová! I s těma svejma peněz—"

Vtom zavřeští, několik centimetrů od jeho nohy se totiž odrazí šipka a přinutí ho nadskočit — musí to být velmi bolestivé, protože ve stehně nad kolenem mu pořád ještě vězí první šipka. Žena znovu nabije zbraň a míří na ně, dokud vousáč neodtáhne skučícího kamaráda z dohledu.

Pitry se k ní otočí. „Gener—"

„Zmlkni," řekne žena.

Ještě chvíli čeká a nehýbe se. Po dvou minutách se uvolní, zkontroluje šipkomet a vzdychne. Otočí se a přejede ho pohledem od hlavy k patě.

„Krucinál, Pitry…" řekne generálka Turyin Mulagheshová. „Co tady do pekel děláš?"

Pitry netuší, co má od příbytku Turyin Mulagheshové čekat, ale rozhodně není připravený na pohřebiště lahví od vína a špinavých talířů, které ho uvítá, když projde dveřmi. Dále jsou tu přehršle hrozivě vypadajících předmětů: šipek, šipkometů, mečů, nožů, a v jednom koutě dokonce veliká puška — střelná zbraň s rýhovanou hlavní. Tahle novota je na trhu teprve krátce, a to díky nedávnému zvýšení produkce střelného prachu. Pitry ví, že armáda má k dispozici mnohem dokonalejší varianty.

Ale ze všeho nejhorší je ten zápach: zdá se, že generálka Turyin Mulagheshová objevila novou zálibu v rybaření, ale ještě se nenaučila náležitě likvidovat kosti.

„Jo, ten smrad," řekne Mulagheshová. „Vím o něm. Prostě jsem si na něj zvykla. V domě a u moře to smrdí všude stejně."

Pitry s tím zásadně nesouhlasí, ale je dost chytrý, aby to neřekl nahlas. „Díky, že jste mě zachránila."

„To nestojí za řeč. Mám s nimi symbiotický vztah: ti dva jsou vynikající pitomci a já vynikám zase v tom, že pitomce střílím. Každý dostane, co chce."

„Jak jste věděla, kde jsme?"

„Doslechla jsem se, že někdo z Ghaladeshe chodí po plážích, ptá se po mně a tvrdí, že má spoustu peněz na rozdávání. Jeden kupec na tržišti mě má rád, a tak mi dal vědět." Postaví na kuchyňskou linku lahev s vínem a zakroutí hlavou. „*Peníze*, Pitry. To sis rovnou mohl na čelo pověsit ceduli s nápisem: ‚Prosím, oškubejte můj hloupej zadek'."

„Ano, už jsem pochopil, že to nebylo… moudré."

„Říkala jsem si, že radši půjdu na hlídku, a pak jsem tě zahlédla, jak jdeš na kopec do Haquova baru. Viděla jsem, jak odcházíš a Gurudas a jeho kámoš vyrazili za tebou. Hned mi bylo jasné, k čemu se schyluje. Ale vážně nemáš zač. Tak dobře už jsem se

dlouho nebavila.“ Vytáhne lahev s čajem a lahev se slabým vínem a k Pitryho mírnému pobavení začne připravovat podnos s pitím. V Saypuru, jehož představitelé se vyžívají ve všemožných jemných náznacích, se jedná o tradiční uvítací gesto: vzít si čaj by bylo známkou obchodního jednání a společenského odstupu a vzít si víno by bylo známkou soukromí a uvolnění. Pitry sleduje její pohyby: celkem už si zvykla, že všechno musí dělat víceméně jednou rukou.

Položí podnos před Pitryho. Ten se mírně ukloní a vybere si otevřenou lahev s čajem. „Omlouvám se,“ řekne. „Víno bych velice ocenil, generálko, ale obávám se, že jsem přišel jménem naší premiérky.“

„Ano,“ řekne Mulagheshová, která se rozhodne pro víno. „To už mi došlo. Jen jedna věc mohla způsobit, že se mi na dvorku objevil Pitry Suturashni, a sice příkaz Shary Komaydové. Takže co si premiérka přeje? Chce mě zatáhnout zpátky do vojenské rady? Odešla jsem tak hlučně, jak to jenom šlo. Přece jí muselo být jasné, že je to celkem definitivní.“

„Taky že bylo,“ řekne Pitry. „V Ghaladeshi pořád ještě doznívají ozvěny vaší rezignace.“

„Sakra, Pitry. To bylo vysloveně poetické.“

„Díky. Tu větu jsem si vypůjčil od Shary.“

„No ovšem.“

„Já tu vlastně *nejsem* proto, abych vás přesvědčil vrátit se do vojenské rady. Našli za vás náhradu.“

„Hmm,“ zabručí Mulagheshová. „Gawaliovou?“

Pitry přikývne.

„To jsem si mohla myslet. U moří, ta ženská leze do zadku tolika lidem, až je div, že se tam neudusí. Nikdy nepochopím, jak to mohla ksakru dotáhnout na generálku.“

„Dobrá připomínka,“ řekne Pitry. „Ale skutečným důvodem mé návštěvy je, abych se s vámi podělil o nějaké informace o vaší… penzi.“

Mulagheshové zaskočí víno, rozkašle se a ohne se v pase. „O čem?“ zeptá se, když se zase narovná. „O mojí *penzi*?“

Pitry se přikrčí a kývne.

„Co je s ní sakra v nepořádku?“ zeptá se Mulagheshová.

„No… možná jste slyšela o něčem, čemu se říká ‚doba trvání služby‘?“

„Je mi to povědomé…“

„Základní myšlenka je taková,“ řekne Pitry a začne se přehrabovat v brašně, „že důstojník saypurské armády po povýšení do nové hodnosti dostane automaticky vyšší plat, ale musí v té hodnosti sloužit určenou dobu, jinak nedostane penzi ve výši, která je s tou hodností spojena. Je to tak proto, že asi před dvaceti lety jsme měli několik důstojníků, kteří po povýšení do vysoké hodnosti okamžitě složili funkci, aby mohli čerpat zvýšenou penzi.“

„Počkat. Jo, já tohle všechno vím. Hodnost generála vyžaduje čtyři roky služby, ne? Byla jsem si skoro stoprocentně jistá, že jsem tu dobu bezpečně přesáhla…“

„Ano, jako generálka jste sloužila déle než čtyři roky,“ souhlasí Pitry. „Jenže trvání služby oficiálně začíná ve chvíli, kdy jsou zpracovány vaše *papíry*. A protože v době vašeho povýšení jste sloužila ve městě Bulikově, mělo se to vyřešit tam — ale jak dobře víte, velká část Bulikova byla, ehm, zničena. To znamená, že všechno se, no, značně zpozdilo.“

„Dobře. Takže — jak dlouho trvalo Bulikovu zpracovat moje papíry?“

„Došlo ke zpoždění necelých dvou měsíců.“

„To znamená, že moje služba oficiálně trvala…“

Pitry vytáhne list papíru, přejíždí po něm prstem a hledá přesné číslo. „Tři roky, deset měsíců a sedmnáct dnů.“

„Sakra.“

„Ano.“

„*Sakra!*“

„Ano. Protože doba trvání vaší služby nebyla splněna, po skončení fiskálního roku se vaše penze vrátí na výši předchozí hodnosti — to znamená plukovníka."

„A to je kolik?"

Pitry položí list papíru na stůl, posune ho k ní a ukáže na jednu částku.

„*Sakra!*"

„Ano."

„Kruci… chtěla jsem si koupit loď." Zavrtí hlavou. „Teď už ani nevím, jestli si budu moct dovolit aspoň tohle!" Mávne rukou kolem sebe.

Pitry se rozhlédne po tmavé, polorozpadlé chatrči, kde se to místy vyloženě hemží mouchami. „Ó ano. To je opravdu škoda."

„Takže co dál? Přišel jsi mi prostě říct, že vytáhli špunt, tak já mizím, nashle jindy? Copak nemám možnost, co já vím, odvolat se?"

„No, vlastně k tomu dochází poměrně často. Někteří důstojníci musejí odejít ze služby předčasně — ze zdravotních, rodinných či jiných důvodů. V takových případech má vojenská rada možnost zbývající čas služby prominout a udělit jim penzi i tak. Ale protože jste se s nimi nerozešla v nejlepším, rozhodli se to neudělat."

„Ti parchanti," zavrčí Mulagheshová.

„Ano. Ale máme ještě jedno východisko. Jestliže dotyčný důstojník příkladně sloužil Saypuru, často je pověřen posláním, kterému se velkodušně říká ‚inspekční cesta'."

„A kruci. To si pamatuju. Zbytek svojí služby strávím tím, že se budu potloukat po Kontinentu a ‚kontrolovat opevnění'. Je to tak?"

„To je přesně ono," potvrdí Pitry. „Pouze administrativní povinnosti. Žádná aktivní ani bojová služba. Premiérka zařídila, abyste teď dostala tuhle příležitost."

Mulagheshová poklepe dřevěnou rukou na stůl. Zatímco se její pozornost upírá jinam, Pitry si protézu prohlédne: v lokti je připevněná k závěsu napnutému přes její pořád ještě velký biceps. Nadloktí si zabalila do bavlněného rukávu, asi proto, aby si ho někde neodřela, a Pitry kolem jejího trupu vidí další součásti jakéhosi postroje. Zjevně se jedná o rozsáhlý, složitý a nepříliš pohodlný mechanismus, což nejspíš nepomáhá proti vznětlivým náladám, kterými je generálka Mulagheshová proslulá.

„Pozor na oči, Pitry," řekne klidně Mulagheshová. „Nebo už jsi tak dlouho neviděl ženskou?"

Pitry polekaně sklouzne pohledem zpátky k listu papíru na stole.

Mulagheshová se chvíli ani nepohne. „Pitry, můžu tě o něco požádat?"

„Jistě."

„Uvědomuješ si, že jsem před chvílí někoho postřelila?"

„Já… uvědomuju."

„A uvědomuješ si, že jsem ho postřelila proto, že byl na mém pozemku a že se choval jako pitomec?"

„Ano, myslím, že už jste něco v tom smyslu říkala."

„Tak proč bych s tebou neměla udělat to samé?"

„Co… co prosím —?"

„Pitry, jsi člen osobního týmu naší premiérky," řekne Mulagheshová. „Nejsi náčelník jejího štábu, nic takového, ale nejsi ani žádný pitomý účetní. A Shara Komaydová by neposlala člena svého zatraceného osobního štábu až na Javrat jenom proto, aby mi vyřídil, že mi strhnou penzi. Od toho máme poštovní službu. Takže co kdybys přestal chodit kolem horké kaše a řekl mi, o co jde *doopravdy*?"

Pitry se pomalu nadechne a hlava mu poskočí nahoru a dolů. „Je docela dobře možné, že kdybyste… na tu inspekční cestu kývla, byla by to vynikající zástěrka pro jinou operaci."

„Aha. Chápu.“ Mulagheshová sešpulí rty a hlasitě nasaje vzduch. „A *kdo* by tu operaci prováděl?“

Pitry se velice soustředěně zahledí na papír na stole, jako by ve všech těch cifrách mohl objevit nějakou radu, jak vyváznout z téhle nepříjemné situace.

„Pitry?“

„Vy, generálko,“ odpoví. „Tuhle operaci byste prováděla vy.“

„Jo,“ řekne Mulagheshová. „Sakra.“

„Do háje, Pitry,“ zavrčí Mulagheshová. Položí obě ruce na stůl a ta dřevěná s bouchnutím dopadne na desku. „To je pěkně špinavá hra, držet penzi důstojníka jako rukojmí, abyste ho přinutili někam se vydat a nechat po sobě střílet.“

„Cítím s vámi, generálko. Ale povaha této oper—“

„Odešla jsem do *výslužby*, krucinál. Složila jsem funkci. Řekla jsem, že končím, že jsem udělala, co jsem musela, děkuju mnohokrát, nechte mě na pokoji. Proč mě nemůžou nechat na pokoji? Hm? Chci toho tak moc?“

„No, premiérka naznačila,“ pronese Pitry pomalu, „že tohle je možná přesně to, co potřebujete.“

„Co *potřebuju*? Co ví Shara do pekel o tom, co *potřebuju*? Co bych asi tak mohla potřebovat?“

Zase mávne rukou kolem sebe a Pitry se znovu rozhlédne po jejím zapáchajícím, špinavém domově, s koberci shrnutými u oken, spíží s vyvrácenými dvířky a kuchyňskou linkou zaneřáděnou lahvemi od vína, rybími kostmi a nepraným, zašmodrchaným oblečením. Nakonec pohlédne přímo na Mulagheshovou a pomyslí si jediné:

Generálka Turyin Mulagheshová vypadá příšerně. Je jasné, že na svůj věk má pořád ještě úžasnou formu, ale je to už dlouho, co se naposledy koupala, má kruhy pod očima a oblečení,

do kterého je navlečená, zoufale potřebuje vyprat. K důstojnici, kterou kdysi znal, má hodně daleko. Uniformu mívala tak naškrobenou, že jste manžetami mohli skoro řezat do dřeva, a její pohled býval tak jasný a pronikavý, že jste se po tom, co se na vás podívala, raději prohlédli, jestli nemáte modřiny.

Pitry už jednou někoho v podobném stavu viděl: svého kamaráda po těžkém rozvodu. Ale neumí si představit, s kým nebo čím se rozvedla Mulagheshová — tedy kromě saypurské armády.

Tím, že Mulagheshová náhle a nečekaně upadla v nemilost, se dá vysvětlit alespoň *něco* z toho, co má Pitry před sebou, ale pořád ho to mate. Nikdo — ani novináři, ani vojenská rada, dokonce ani parlament — totiž netuší, proč vlastně Mulagheshová odstoupila. Je to už skoro rok, co poslala do *Kontinentálního hlasatele* telegram s patnácti slovy: „Já, generálka Turyin Mulagheshová, s okamžitou platností rezignuji na svou funkci ve Vojenské radě Saypuru." Vzápětí podala žádost o odchod do výslužby a byla ta tam. Jako už tolikrát předtím udělala něco, co si nikdo z ambiciózních, motivovaných Saypuřanů nedovedl představit: jak mohl někdo jen tak *odejít* z pozice místopředsedy saypurské vojenské rady? Místopředseda se skoro vždy stal náčelníkem ozbrojených sil, hned po premiérovi druhým nejmocnějším člověkem na světě. Všichni začali rozebírat, jak se chovala v týdnech před rezignací, ale nikomu se nepodařilo zjistit, co pro ni mohlo být tou poslední kapkou.

„Takže tohle se ze Shary stalo?" řekne Mulagheshová. „Vyděračka? Chce mě vydírat, abych to udělala?"

„Vůbec ne. Máte možnost provést pouze inspekční cestu a na operaci se nijak nepodílet. Anebo můžete inspekční cestu odmítnout a smířit se s platem plukovníka."

„Co je to za operaci?"

„Bylo mi řečeno, že vám to nemůžeme prozradit, dokud se nám neupíšete."